

РЕШЕНИЕ

№ 5221

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 17.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5535** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е пода на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл.84 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Б. Х., лице от женски пол, [дата на раждане] в И., гражданство - А., с ЛНЧ [ЕГН], лично и чрез законния си представител Н. Ш., гражданка на А., [дата на раждане] с ЛНЧ7000580820, чрез адв. Р. от САК, против Решение № 3-Х/03.06.2020г. на Г. М. - интервюиращ орган при ДАБ – МС, с което не е допусната последваща молба за предоставяне на международна закрила на Б. Х. с рег. № 377 от 22.05.2020г. на ДАБ-МС до производство за предоставяне на международна закрила.

Иска се от съда да постанови отмяната на решението като незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения в жалбата, в ход по същество и в писмена защита от адв. Т.. Твърди се материална незаконосъобразност на оспореното решение, в това число по съображения, че идентични факти и обстоятелства, представени с процесната повторна молба за закрила, са счетени като основание за предоставяне на закрила - конкретно се изтъкват аргументи, че се касае за новопотвърдени факти и обстоятелства, относими към чл.8 и чл.9 ЗУБ, позовава се на Решение № 4546/10.08.2020г. по адм.д. 4866/2020г., постановено във връзка с допустимост на последваща молба на един от брата на жалбоподателката А. Р. хабиби. Към последващата молба на брата били приложени идентични удостоверения за заплахи към бащата и чичото на жалбоподателката, а в решението на АССГ било посочено:

"..независимо, че същите касаят минал период от време, доколкото не са обсъждани при предходните производства на жалбоподателя, същите представляват нови доказателства.", Адв. Т. се позова а и на друга съдебна практика - по адм.д. 207/2020г. и по 6138/2019г. на АССГ.

Твърди се в писмената защита, че в предходното административно производство по молбата за закрила на жалбоподателката, нито административният органи, нито АС Хасково в Решение № 301 / 30.04.2019г. са се произнесли и разгледали фактите, относно положените она афганистанските граждани и семействата им, участвали на страната муџахидините, в съпротивата срещу талибаните. Изтъкнати са обстоятелства, според които бащата на жалбоподателката е служил в организацията на муджахидините, които в продължение на 5 години се сражават срещу талибаните и губят войната. По този въпрос не била издирвана и обсъждана информация. Също счита за неправилни изводите на органа, че предоставянето на международна закрила на един от братята на жалбоподателката, не било относимо към нейното лично положение. Касае се за Решение № 6394/15.10.2019г., на ДАБ, с което се предоставя хуманитарен статут на Х. Х.. Счита, че бежанската история на жалбоподателката следвало да бъде преценена в контекста на бежанската история на цялото семейство.Изтаква се и възрастта ѝ - 15 години, предвид на което била изключително свързана с останалите членове на семейството.Изрично било посочено по молбата на брата Х. хабиби, че следвало да се разгледат бежанските истории на останалите членове ва семейството му и връзката им една с друга.

Твърди се също от адв. Т., че неправилно е преценена ситуацията в А. и И., като същевременно се твърди, че жалбоподателката никога не е живяла в А., органът неправилно изложил преценка по съществуващото на мотивите, на които се основавала последващата молба, тъй като това следвало да бъде извършено в същинското производство за закрила. Оспорва изводите в оспореното решение, че жалбоподателката не се е позовала на нови обстоятелства. Позовава се на данни за ситуацията на жените и децата в А..Иска от съда да вземе предвид и обстоятелството, че жалбоподателката вече 4 години живеела в страната. Позовава се на изискването по пар.18 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС - за съобразяване на висшия интерес на детето и принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост. Позовава се на приетото от ЕСПЧ в решението на ЕСПЧ Т. v. S..

По тези съображения се претендира основателност на жалбата и се иска то съда да постанови отмяната на оспореното решение и преписката да бъде изпратена за продължаване на административното производство пред ДАБ по повторната молба за закрила.

Ответникът - интервюиращ орган Г. М., представлявана от юрк. Ч., оспори жалбата изцяло като претендира нейната неоснователност. Иска то съда да отхвърли жалбата. Твърди, че наведените с последващата молба за закрила факти, са обсъдени , имало е възможност всеки един от членовете на семейството да изложи своята история, в случая са съпоставени заявените от майката на жалбоподателката писмени доказателства, част от които са приети за новонастъпили и имало произнасяне по тях, а друга част - са приети за вече обсъдени, поради което не следвало да се произнася по тях.Позовава се на данните за ситуацията в А. по представената справка пред съда.

Прокурорът представи пред съда заключение за неоснователност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, представените пред съда от ответника Справка за   относно Ислямска Република А. към 07.08.2020г.;

Позиция на ВКБООН относно ситуацията в А., в която обаче се цитират данни и източници от 2018г., а самата справка е изготвена от Представителството на ВКБООН б България към дата 03.07.202г. за целите на друго съдебно производство, Справка за ситуацията в А. към м. август 2020г., изготвена от Център за правна помощ Глас в България, документи за документи за жалбоподателката - експертно становище за Н. Ш. от Фондация "Мисия Криле", съдържащо и данни за Б. Х. - л.207 от делото, грамота за отличен успех 2019/2020г. и свидетелство за основно образование от българско училище.

Административен съд София град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата преценка на оспорения по делото административен акт, в това число изпълни задължението си да обсъди процесната последваща молба за международна закрила на Б. Х., непълнолетна, действаща чрез Н. Ш., нейна майка и законен представител, по реда чл.46, параграф 3 от Директива 2013/32/ЕС, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

1. С оспореното по делото Решение № 3-Х/03.06.2020г. на Г. М. - интервюиращ орган при ДАБ – МС, не е допусната до производство по предоставяне на международна закрила последваща молба за предоставяне на международна закрила на Б. Х. с рег. № 377 от 22.05.2020г. на ДАБ-МС, подадена от Б. Х., лице от женски пол, [дата на раждане] в И., гражданство - А., с ЛНЧ [ЕГН], лично и чрез законния си представител Н. Ш., гражданка на А., [дата на раждане] с ЛНЧ7000580820.

2. Молбата от 22. 05.2020г. е обоснована от една страна с получен статут на хуманитарна закрила на брата на молителката - Х. Х. с Решение № 6394 от 15.10.2019г. на председателя на ДАБ, гражданин на А., [дата на раждане] , който напуснал И. през 2016г. лятото с цялото си семейство, където живял около 14-15 години, като е формиран извод, че нито той, нито изложените бежански истории на други членове на семейството му, изложили обстоятелства, релевантни към молба за международна закрила, в това число изложили различни причини за напускането на А., в това число не са заявили, че са имали лични проблеми с талибаните. Заявените проблеми били свързани с бащата и чичото на молителя, но в никакъв случай не се установявало, че бил лично заплашван. Жалбоподателката по делото е представила идентични доказателства към последващата си молба, но от мотивите на Решение № 6394 от 15.10.2019г., на председателя на ДАБ се установява, че въз основа на представените писмени доказателства са отхвърлени като относими всички основания по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ. Хуманитарен статут е предоставен единствено и само на основание чл.9, ал.8 ЗУБ - "по други причини от хуманитарен характер", за които е прието, че са приложими без конкретизирането им, въз основа на установените по преписката доказателства. За разлика от представените към последващата молба писмени доказателства за бащата и чичото на Х. Х., последният е заявил, че е имало искане отправено към майката, той да отиде да се бие в С., което е изтъкнато като една от причините да напусне И..

2. На следващо място, видно от последващата молба от името на Б. Х., се иска да бъде

взета предвид влошената ситуация в страната ѝ по произход А., като се позовава на Насоки за държави: А. от юни 2018г. на ЕСПОУ, както и Насоки за определяне на критериите на ВКБООН за оценка на нуждите от международна закрила на търсещите убежище от А. от август 2018г., като счита, че изцяло попада в критериите за силно уязвими лица в риск, като съгласно тези източници към момента на молбата А. е страна, която се намирала във вътрешен конфликт, при който най-силното е засегнато цивилното население., с минимални възможности за разселване. позовава се на данни за жертви в минал период, в това число за цялата 2017г.

3. На следващо място се иска, последващата молба за закрила да бъде преценена с оглед на най-добрия интерес за детето ,като твърди, че в А. същата била в изключителен риск както от страна на терористични атаки, така и от принудителен брак.

Претендира се, че изложените три основания съставлявали нови обстоятелства във връзка с нейния случай ,които налагали регистрация на повторната ѝ молба за закрила и провеждането на производство по същество, съобразно изискванията на чл.76б вр. чл.76а, вр. чл.13, ал.1, т. 4 ЗУБ.

Към последващата молба за закрила са представени:Решение № 6394 от 15.10.2019г., на председателя на ДАБ, постановено по отношение на брата Х. Х.; Удостоверение от дата 20.01.2001г. на Фондация Ш. А. Шах М. относно семействата на Раджаб Х. и Д. Х., установило се на територията на Ислямска Република И. с посочени адреси; писмо от 18.10.2007г. от Посолството на К. до семейството на покойния Х. А. М. от А. и документ с печати на Министерството на външните работи на Ислямска Република А. от 25.06.2012г. с молба към държаните от международната общност да съдействат за получаване на убежище от лицата Р. Х. и Д. Х., които са "предани старши командири, служили под прякото командване на А. Шах масуд, които поради политически причини и задачите, които са им поставяни и са преследвани от талибаните и враговете на държавата в повечето области на страната".

За представените към последващата молба писмени доказателства, административният орган е приел, че същите са обсъдени и взети предвид при постановяването на съдебно решение № 301/30.04.2019г. на Административен съд Хасково, постановено по предходна молба на Б. Х., подадена чрез нейната майка, л.99 и сл. от делото и това действително е така, предвид мотивите на съдебното решение на л. 101 от делото, където изрично са описани представените писмени доказателства към процесната последваща молба и следователно , са взети предвид при постановяването му. При тези обстоятелства, обоснован е изводът на административния орган, че приложените към последващата молба писмени доказателства, не са нови ,тъй като са взети предвид при произнасянето по предходни молби за закрила. Това е така и следва да бъде зачетена силата на присъдено нещо на съдебното решение, в което тези писмени доказателства са разгледани, като представени пред съда, без да е необходимо да бъдат разглеждани отделно от административен орган. Това е така съгласно даденото тълкуване и конкретно на чл.46, пар.3 от Директива 2013/32 от Съда на ЕС, и конкретно следното:

"Съдът вече е признал, че разглеждането на молбата за международна закрила от компетентния национален административен или квазисъдебен орган, разполагащ със специфични средства и специализирани служители в тази област, е основен етап от общите процедури, въведени с Директива 2013/32 (вж. в този смисъл решения от 25 юли 2018 г., А., С-585/16, ЕУ:С:2018:584, т. 116 и от 4 октомври 2018 г., А., С-652/16,

EU:C:2018:801, т. 96). "

"Това обаче не променя факта, че като е предвидил, че съдът, който е компетентен да се произнесе по жалба срещу решение за отхвърляне на молба за международна закрила, е длъжен да разгледа, когато е приложимо, „нуждите от международна закрила“ на кандидата, с приемането на член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 законодателят на Съюза е искал да предостави на посочения съд, когато счете, че разполага с всички необходими в това отношение фактически и правни обстоятелства, правомощието да се произнесе с обвързващо решение — след извършване на цялостна и ex nunc, тоест изчерпателна и актуализирана преценка на тези обстоятелства — по въпроса дали посочения кандидат отговаря на предвидените в Директива 2011/95 условия, за да получи международна закрила." - в този смисъл Решение на Съда (голям състав) от 29 юли 2019 г., А. Т., С-556/17., Е.:EU:C:2019:626, т. 65.

Предвид на изложеното, то представените с процесната молбата писмени доказателства, действително не са нови, преценени са вече от съда, като следва да бъде зачетена силата на присъдено нещо на съдебното решение.

Видно от мотивите и правното основание, въз основа на което е предоставен хуманитарен статут на брата на жалбоподателката - Х. Х., тези доказателства са преценени като неотнормими към основанията по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ. Преценено е като относимо основанието по чл.9, ал.8 ЗУБ - други причини от хуманитарен характер на лично основание.

За относими страни на произход или на пребиваване, спрямо Б. Х. правилно е прието в оспореното решение и обсъдена обстановката както в И., така и в А.. Жалбоподателката е родена в И. на дата 01.02.2005г., след като по думи на майката семейството ѝ напуснало А.. Тя е живяла само в И., [населено място] до напускането на тази страна през 2016г. В оспореното решение органът е обсъдил етноса на жалбоподателката - таджик, както и положението на този етнос - принадлежността му към елита на А., както и актуалната ситуация в тази страна, която действително не разкрива ситуация на вътрешен или международен въоръжен конфликт, в това число предвид и историческото събитие - обявеното неа 29 февруари 2020г. от световните агенции "споразумение за установяване на мир", подписано между САЩ и талибаните след 18 години конфликт, воден от талибаните срещу всички правителства на А., поет е и ангажимент от страна на талибаните да не позволяват на "Ал К." или на други екстремистки групировки да действат в областите под техен контрол. Отчита се нарастване на икономиката с приблизително 2,9% през 2019г., отчитат се значителни подобрения в развитието от 2001г. насам в областта на достъп до услуги, в това число здравни и образователни, силно макроикономическо развитие, постоянно увеличаващи се приходи от 2014г. насам, значителен диапазон от реформи. Действително, съществува несигурност, особено след проведените избори в края на 2019г., въпреки това в А. било регистрирано над 40 намаление на насилието между талибаните и афганистанските сили. В тази връзка приложената към жалбата до съда медийна публикация за атентат от 13 май 2020г. в родилното отделение в К., не може да се приеме за тенденция а за изолиран действително потресаващ акт на насилие.

Освен горното, органът е съобразил, че жалбоподателката не е живяла в А., тя е влязла нелегално в Република България нелегално и след като е напуснала И., където е родена и живяла през целия си живот и тази страна за нея е трета сигурна страна. Тези съображения се споделят от настоящия състав на съда, съставляват също част от мотивите и преценката на Върховен административен съд, при преценката на

предходна молба за закрила - конкретно в Решение № 405/13.01.2020г. постановено по адм.д. 6523/2019г. на Върховен административен съд, по отношение на жалба на майката Н. Ш. за себе си и като законен представител на Б. Х., срещу Решение № 301/30.04.2019г. на Административен съд Хасково, обсъдено по-горе. Изрично в мотивите на решението на ВАС е прието, че жалбоподателката е пристигнала в България от трета сигурна за нея страна, за която органът е изложил съображения и формиран извод, че също няма ситуация на международен или вътрешен конфликт в оспореното по делото решение.

Следва да се отбележи, че жалбоподателката в последващата си молба не се е позовала на ситуацията в И., а на ситуацията на жените в А., където всъщност не е живяла и при положение, че за нея съществува трета сигурна страна - И., където фактически е живяла през целия си живот.

Що се касае до довода, че е предоставен хуманитарен статут на брата на жалбоподателката - Х. Х., то същият не може да съставлява каквото и да е основание, относимо към предоставянето на международна закрила на жалбоподателката, нито задължава българската държава идентично на основание чл.9, ал.8 ЗУБ - други хуманитарни причини, да съобрази и по отношение на нея. Действително, жалбоподателката не е част от семейството на Х. Х., който все пак е роден и живял в А., а след това в И., същият е лице от мъжки пол, поради което личното им положение не е еднакво.

Следва да се отбележи, че тези основания са наведени в хода на съдебното обжалване и разгледани в мотивите на Решение № 405/13.01.2020г. по адм.д. 6523/2019г. на Върховен административен съд - на стр. 3 от решението, предпоследен абзац, лист 84 от делото. Следователно, и този аргумент, предвид даденото тълкуване от Съда на ЕС на чл.46, пар.3 от директива 2013/32/ЕС е взет предвид и разгледан от съда, следователно, не е нов. Не се налага преразглеждането му и на основание даденото тълкуване от Съда на ЕС, и конкретно следното:

1. *"В това отношение трябва да се отбележи, първо, че Съдът вече е посочвал, че би било в разрез с общата структура и целите на Директива 2011/95 на гражданите на трети страни, намиращи се в положения, лишени от всякаква връзка с логиката на международната закрила, да се предоставят предвидените в нея статутни (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., М'В., С-542/13, ЕУ:С:2014:2452, т. 44)." Хуманитарен статут по националното право е съответен на предвидения по националното право хуманитарен статут. Относимо към предоставянето на последния е даденото тълкуване от Съда на ЕС, според което следва да съществува риск за живота и сигурността на лицето в държавата му по произход или на обичайното му пребиваване: " В това отношение от член 18 от Директива 2011/95 — разглеждан във връзка с определенията на термините „лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила“ в член 2, буква е) и „статут на субсидиарна закрила“ в член 2, буква ж) от същата директива — следва, че статутът на субсидиарна закрила, предвиден в тази директива, по принцип трябва да се предоставя на всеки гражданин на трета държава и всяко лице без гражданство, за когото или което в случай на връщането му в неговата държава на произход или в държавата по обичайното му пребиваване има реална опасност от*

тежки посегателства по смисъла на член 15 от посочената директива" - в този смисъл решение от 4 октомври 2018 г., А., С-652/16, ЕU:С:2018:801, т. 47.

2. Също правото на ЕС не допуска изключение от посоченото изискване за лично засягане: *"Директива 2011/95 обаче не предвижда да се предоставя статут на субсидиарна закрила на други граждани на трета държава или лица без гражданство извън посочените в предходната точка от настоящото решение"* - решение от 4 октомври 2018 г., А., С-652/16, ЕU:С:2018:801, т. 48

3. Също според даденото тълкуване по т. 3 от диспозитива на същото решение по делото А. на Съда на ЕС: **"Член 3 от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите членки в случаите, в които предоставят международна закрила на един от членовете на дадено семейство съгласно въведения с тази директива режим, да предвидят разпространение на тази закрила и по отношение на други членове на това семейство, стига за тях да не е налице някое от основанията за изключване по член 12 от същата директива и стига положението им да има връзка с логиката на международната закрила поради необходимостта от запазване на целостта на семейството."**

В случая такава логика липсва, доколкото не е налице засягане или риск от засягане на основанията по чл.18 от Директивата по отношение на жалбоподателката, освен това доколкото жалбоподателката не е част от семейството на брат си Х. Х., ще противоречи на логиката на международната закрила, без основания от такъв характер предоставяне на идентичен статут. Това така и предвид, че изтъкната причина да иска статут в страната, заявено лично от жалбоподателката, а също и от нейната майка в същия смисъл, е да остане да учи, то положението ѝ няма връзка с основанията за международната закрила.

Най-малкото, незачитането на преценката в съдебните решения на посочените в последващата молба факти, ще съставлява нарушение на принципа за силата на присъдено нещо на съдебните решения на АС Хасково и на Върховен административен съд. Този принцип следва да бъде спазен и силата на присъдено нещо зачетена както от административния орган при постановяване на оспореното по делото решение (например съдебната практика на Съда на ЕС, в това число и актуалната такава - Решение на съда (първи състав) от 4 март 2020г. по дело Т. I. S., С-34/19, Е.:ЕU:С:2020:148, отговорът на втори въпрос от решението и т.64 - -69.)

Предвид на всичко изложено, правилно органът е приел в оспореното решение, че основанията и правното положение на брата Х. Х. са неотнормими към личното жалбоподателката, нито обстановката в страната ѝ на произход или страната ѝ на обичайното ѝ пребиваване съставляват нови основания относими към предоставянето на международна закрила и допускане на последващата молба до производство. Друг извод не следва и от представените справки пред съда за А., предвид данните за тенденциите, обсъдени по-горе.

В заключение, с процесната последваща молба жалбоподателката не се позовава на нови или новооткрити обстоятелства, от съществено значение за

личното ѝ положение и към основания, относими към предоставянето на международна закрила, обуславящи допустимост на последващата молба за закрила по чл.13, ал. 2, т.4 ЗУБ. С оглед на това правилно на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ с оспореното решение, не е допусната последваща молба с вх.№ 377/ 22.05.2020г. на Б. Х. до производство за предоставяне на международна закрила. Издателят на решението, интервюиращ орган , е компетентен да го издаде, предвид Заповед №РД 05-217/23-.03.2016г. за определянето на Г. М. за интервюиращ орган.

Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, с оглед на което и съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Х., [дата на раждане] в И., гражданство - А., с ЛНЧ [ЕГН], лично и чрез законния си представител Н. Ш., гражданка на А., [дата на раждане] с ЛНЧ7000580820, против Решение № 3-Х/03.06.2020г. на Г. М. - интервюиращ орган при ДАБ – МС, с което не е допусната последваща молба за предоставяне на международна закрила на Б. Х. с рег. № 377 от 22.05.2020г. на ДАБ-МС до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: